

Minik Yazarların Kaleminden
Hayal Dünyasına Yolculuk

Türkkonut Emel Önal İlkokulu

**Minik Yazarların Kaleminden
Hayal Dünyasına Yolculuk**
Emel PEKER

Editör
Emel PEKER

Kapak Tasarımı
Dr. Enes BAŞAK

Mizanpaj
Ravza Hüsna BAŞAK

1. Basım, Nisan 2025

ISBN
978-625-5612-29-8

Yayınevi
Tenha Yayınları
Merkez mah., Tunç Sok., no 6/9,
Eskil/AKSARAY
05386685449
www.kitapincele.net

Baskı
Vadi Grafik Tasarım Ve Reklamcılık Ltd. Şti.
İvedik Org. San. 1420. Cad. No: 58/1,
Yenimahalle/Ankara
Tel.: 0312 395 8571
Sertifika No: 47479

İÇİNDEKİLER

Bir Sevdadır Öğretmen Olmak	5
Gül Bahçesi Yolculuğu	12
Beren BAYDAR	18
Alya ÇITLIK	22
Derin YETİŞ	26
Bilge Kağan GÖKÇEGÖZ	30
Defne YALÇIN	34
Elif BAYKAN	40
Çınar UÇAR	44
Emir Bera EREN	48
Esat ÖZDURDU	52
Hamza AKÇA	57
Feyza BİÇİCİ	60
Mert Berşan EKİN	66
Mert DOĞAN	69
Toprak KUMRAL	73
Öykü ÇITAK	77

Özlem YILDIRIM	83
Leyla BALI	88
Zeynep BAŞARAN	91
Zeynep İkra TUNÇA	95
Zümra METİN	99
Elif Havva ERGİN	103
Bengü ŞAHİN	109
Ömer Baran KARA	112
Mehmet Akif TAŞKESEN	115
Eymen Aras BURAN	121
Yılmaz Uras TUGEN	125
Tuğçe DEMİRCİ	128
Ömer ÇELİK	131

BİR SEVDADIR ÖĞRETMEN OLMAK

Bir sevdadır öğretmen olmak...

Sadece haritadan yerini gösterebildiğin ve aslında varlığını bile o an fark edemediğin, telefonun en yüksek tepeden bazen çekip, çoğu zamansa hiç çekmediğine bile şaşırmadığın, git git yollarını bir türlü bitiremediğin, hatta yol giderken batan güneşin yeniden doğduğuna şahit olduğun zorlu meşakkatler bütünüdür öğretmen olmak.

Bir serçe kalbi gibi titrerken aslında korkudan genç yüreğin, hiç bilmediğin diyarlarda ve bir gece vakti sadece ay ışığının aydınlattığı ıssız bir köy yolunda kıvrılıp giden arabanın arka koltuğuna sinerek, korkuyla kocaman açmaktır gözlerini arabanın camından dışarıyı seyrederken ve saklamaktır gözyaşlarını kimse görmesin diye, seni neyin, nelerin beklediğini bilemeyerek.

Cesuru oynamaktır aslında dosta düşmana karşı yine de dimdik ayaklarının üzerinde durmaya çalışarak öğretmen olmak.

Haftalarca, özellikle de akşamları elektriği olmayan ıssız bir köy evinde, yavaş yavaş kararan odanın içinde pencere kenarına gittikçe daha çok yaklaşp, oturarak elektrik arızası lütfen artık düzelsin diye dua etmektir.

Sonra yaktığın mum ışığında, dışarıdaki rüzgâr sesine korkuyla kulak kesilerek ve o rüzgârın yanan sobanın bile içine girip uğuldadığını işiterek, her şeyi bir kenara bırakp, oturup tekrar ders çalışp, yeniden mi sınava girsem acaba diye gelgitler yaşamaktır öğretmen olmak çaresizce.

Sabah olunca pırıl pırıl ışıldayan gün ışığı ile birlikte, büyük hayallerle geldiğin o küçücük, samimi okulunda gözleri kocaman, ısıltı ısıltı parlayan ve sana masumca bir hayranlıkla yarı resmi, yarı tanıdık bir sıcaklıkla bakan çocukların seni kucaklayan gülümseyişleri ile karşılaşmak. Sanki gece başka, gündüz başka bir insanmışsın gibi hissettiğin kararsızlıklar arasında gün saymaktır öğretmen olmak.

Hele ki aralarından bazılarının heyecanla ve bağırarak, tıpkı bir tellal gibi ‘yeni kız öğretmen geldi!!!!!!’ diyerek müjdelemesi diğer çocuklara koşarak seni. İşte o an tarifini asla ama asla hiçbir kelime ile yapamayacağın bir gurur ve galibiyet hissetmek içinde. Diplomayı eline alıp, mezun olduğunda değil de, işte asıl o an öğretmen olduğunun farkına varabilmektir öğretmen olmak.

Sonra hemen benimseyip okulunu, işe koyulmaktır. Daha evini bile kuramamışken aslında, önce okuluna kadın çeki düzeni vermeye çalışmaktır.

Eksikleri bir bir not edip, hem müdür, hem öğretmen, hem hizmetli olduğun koltukta ilk yazışmalarını yapmak. Bu küçük köy okulunu acaba nasıl şirinler köyüne çevirebilirim diye kafanda planlar yapmaya başlamak ve ardından hemen harekete geçmektir öğretmen olmak.

Telefonun çekmediği o köy okuluna interneti getirmek, uzak şehirlerden araç gereç, perde, masa örtüleri, kitaplar, amfi ses sistemi getirtmek, o getirttiğin ses sistemi ile İstiklal Marşı’nı mikrofondan tüm köyde yankılatarak dinletmenin mutluluğunu tatmak, tattırmaktır.

Okulun taşlık ve çamur içindeki arka bahçesini, ‘Neden olmasın size rağmen ben inanıyorum!’ deyip önce hayal

ederek başlayıp, inatla ve ısrarla traktörle sürdürterek köy muhtarına, ardından kendi ellerinle çim tohumu ekmektir çamurun içine.

Kimse gülüp, alay etmesin diye de gizli gizli sulayıp, gübrelerken toprağı sadece öğrencilerin vardır yanında sana sonsuz güvenen ve inanan, sevgiyle gözlerinin taa içine bakan.

Bahar geldiğinde tohumların yeşerdiğini görüp, 'başardım işteeee' diyerek, köylüye heyecanla ormandan iki ağaç direk getirip, diktirerek ve aralarına bir file gererek, çim voleybol sahası kurdurmaktır köy okulunun bahçesine. Sonra doyasıya, sonsuz mutlulukla voleybol oynamaktır öğrencilerle beraber çocuklar gibi o çim voleybol sahasında. Paçalarını sıvadığın, çıplak ayaklarla hem de...

Erzurum'un soğuşunda, tipisinde, anahtar bile donmuşken kıpının deliğinde, elinle anahtarı ısıtıp, buzunu eritip açmaktır o kapıyı öğretmen olmak ve karlara bata çıka sevgiyle ulaşmaya çalışmaktır yalnızlığın içinde yuva bellediğin okuluna.

Bir sevdadır işte öğretmen olmak! Hem de nasıl bir sevda bilir misin? Derse başlamadan önce sobaya acele acele attığı given ve çırayla tutuştururken ateşi acemice, hem yüreğini hem de bedenini ısıtmaya çalışmaktır kendisine emanet edilen yavrularının.

Sonra keyiflenerek ve gururlanarak demlemektir o is tutmuş kötü çaydanlığın içindeki çayı, cayır cayır yanan sobanın üzerinde. Arkasından yudum yudum ağır başlılıkla içmektir o çayı, bulunduğu konumun mesuliyeti ile içinde bulunduğu gençliğin verdiği uçarılığını bastırmaya ve gizlemeye çalışarak.

Aslında ihtiyaç duyarken sevgi ve merhamet dolu bir kucağa derin duyduğu yalnızlığın içinde, sevgi ve merhamet dolu bir kucak olabilmektir yine öğrencilerine.

Alışık olmadığı bir kültürde yabancılık çekerken tedirginlikle beraber, köy halkına kendini sevdirebilmek için çabalamaktır, benzemeye çalışmaktır yaşayışlarına.

Kete açmak, hingel yemek, patatese de artık kartol deyiverebilmektir öğretmen olmak.

Hafta sonu daha sabah güneşinin ışıkları bile yeni yeni gösterirken kendini akşamdan kalma tipi ve yarı insan boyunca yağmış ama henüz hiç bozulmamış bembeyaz karlar üzerinde. Hınca hınç insan dolu küçücük köy servisinin, evinin önünde durup 'Hadi gel Hoca geldik, ilçedeki pazara geç kalıyoruz, acele et' diyerek şoförün sana korna çalmasıdır öğretmen olmak. Haftada bir inebilmektir ihtiyaçların için ilçeye ve açılana kadar dükkanlar ortalıkta dolanmamak adına, oturup bir parka saatlerce dalmaktır uzaklara derin çektiğin yalnızlıkla beraber. Hasret kalmaktır taa oralara kadar donmadan gelmeyi başarabilmiş sebze ve meyveye!

Bahar gelince mutfağının penceresine oturarak koklaya koklaya içine çekmektir bin bir çeşit çiçek kokusunu doyasıya.

Sonra kapına gelip, saklanarak sana sürpriz yapan öğrencilerinle, kırlara çıkıp saatlerce topladığın bir kucak dolusu kır çiçeğini, 'öğretmenim biliyor musun? Bu yenir, bu da yenir, buna tütiye derler, bu da eşek turpudur, ha bu mu? Bu da ısgındır, tadı da çok güzeldir, bu mu? Bu da tekecen bu da, bu da, bu da...' diye diye eve dönene kadar, koskoca kucak dolusu kır çiçeklerinin sadece saplarını getirmektir

eve öğretmen olmak ve kahkahalarla sapları suya koymaktır.

Kış boyunca yan odanda kovanlarında kilitli kapı ardında uyuyan ve şimdi yeniden uyanmaya hazırlanan arılar habercisidir artık vuslatın, bilirsin ki az kalmıştır artık kavuşmaya sevdiğine, Sevgi Selim'e, sevdiklerine... İşte o an hızlanır birden kalp atışların heyecanla ve sevinçle. Sonra gözlerini kapatıp bir an dinlersin uçuşan böceklerin ve ayakları ile sarı, turuncu kırmızı polen getiren arıların vızıltılarını. Yeşilin her rengi ile mest edip büyülerken seni yeniden canlanan doğa, uzaklardan gelen bir çoban ve körpe kuzuların ince sesleri bırakıp gidebilecek misin şimdi sen bizi diye nazlanarak dudak бүkerler sanki insana. Ama beyhude...

Gelmiştir artık gitme vakti.

Hiç kıyamasan da ardında bıraktığın çocukların seni gözleri yaşlı uğurlamaya gelmesine, ağır basar yine de vuslat. Ah vuslat! Ah vuslat... Ahhhh vuslat! Ahh vuslat! Derken bir de bakarsın ki devirmişsindir çoktan yılları be Emoş... Vatanın en doğusundan en batısına, taa İstanbullara gelip, nasıl olup da geldiğini anlamayarak ve şaşkınlıkla biraz da, sudan çıkmış balık gibi kaybolmaktır koca metropol şehirde bazen de öğretmen olmak.

Evden çıkıp, yalnız gezilerek geçirilen zamanın adeta müsriflik olduğunu düşündüğün rüya gibi güzel, tarih ve deniz kokan bu şehirde yalnızlığını, o köy evinde hissettiğinden daha da derin hissetmektir bazen. Hani derler ya; kalabalık içindeki yalnızlık...

İşte tam da öyle! Bu yalnızlığın daha zor ve can yakıcı olduğunu hissedersin o an işte.

Sonra mı? Yine, yine, yeni okullar, yeni yerler, yeni insanlar, yeni gözleri parlak çocuklar, yeni başlangıçlar, saçları kurdela, pantolonları kısa bacaklı mini mini elli, mini mini çocuklar ile...

Her başlangıçta büyüme aslında o yavrular ile ve her birisinde bir şeyler öğrenmek hayata dair ve öğretebilmek, dokunabilmek hayatlara.

Onlar sana yeni ufuklar açarken, senin de onlara yeni yollar açmandır öğretmen olmak çabayla, vefayla, özveriyle ve ille de sevgiyle...

Sanki çatıdan balkonuna düşen minik kuş yavruları gibi, ellerinde sabırla büyüttür o yavruları. Kiminin şiveli konuşmasına vurulmaktır öğretmen olmak, kiminin altı yaşında olmasına rağmen altmış yaşında yetişkinin gösteremediği cesaretine ve olgunluğuna hayran olmak, kiminin kıvrak zekasına saygı duymak, kiminin ise buruk hayat hikayesine merhem olmak...

İyi, güzeli bilebildiğinde öğretebilmektir öğretmen olmak.

Bir Çalıkuşu da sen oluvermişindir aslında akıp giden zamanın içinde, hem de ne Çalıkuşu... yazsan kitap olur mu bilmem ama belki de sadece kitaplar yazmamıştır bugüne kadar seni. İşte o zaman dersin ki madem öyle, ben yazayım bari bir kitapta kendimi!

Böylelikle içimden dökülürdü işte bu cümleler.

Ruhumu hep çocuk saflığında ve mutluluğunda tutan, bana hem dünyayı, hem de ahireti kazandırdığına inandığım, her yeni öğrencilerimle, yeni anı ve hayatlar

biriktirdiğim, sevgime sevgi ekleyerek tecrübelerimi katladığım, mesleğimle aşk yaşamaktır öğretmen olmak diyor geçmişte karşılaştığım ve gelecekte karşılaştıcağım tüm öğrencilerimi sevgiyle kucaklıyorum.

Hep sevgiyle kalın, dürüstlükle üretin, cömertlikle ve merhametle paylaşın, başarıyı, özveri ile başarıyı hep takdir etmenin olgunluğunu gösterin ve başarmak için asla ama asla vazgeçmeyin. Bin kere yıkılsanız bile, içinizdeki inancı taptaze tutarak bin birinci kez tekrar ayağa kalkın, adaletten, doğruluktan ayrılmayın, şeyyy bir de beni hiç unutmayın! Benim sevgili çocuklarım...

Hepinize mutlu hayatlar dilerim!

Yazar: Öğretmeniniz Emel PEKER